

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΗΝΙΑ

ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΙΝΟΙ

Τὰ πρῶτα βήματα τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου. Οἱ τίμιες γυναῖκες δὲν παῖε εἰς θέατρο! Θεατρίνοι καὶ θεατρίνες: Λευκράν, Μασαί, Μπαπρέ, Βαλλίερ, Μπαρβόν. Ἡ Μπαπρέ καὶ ὁ Λευδελβίος ἴδου. Ἡ Βαλλίερ καὶ τὰ μυθιοτόρηματα. Ἐκλεψε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ νεκρεταφεῖο γιὰ νὰ τῷ χεντά του! Ἡ Μπαρβόν ἔρχεται, φευγάτε! Μονεμαχία δύο γυναικῶν στὴ σκηνή. Ὁ Γκρανμενίλ τιμάρυγρος κτλ. κτλ.

— Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου δευτέρου τεταρτοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἐνδοξώτατος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, τὸ γαλλικὸ θέατρο ἔκανε ἀνάγκη τὰ πρῶτα τῶν βήματα. Ὁ Κορνήλιος, ὁ Μολιέρος, καὶ ἄλλοι ἡ πλειὰς τῶν μεγάλων δραματικῶν συγγραφέων τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, δὲν εἶχαν ἀκόμα φανή στον ὄρθρινον καὶ τὸ θέατρο μὲ πολλὰς ἐλλείψεις ἀκόμα, δὲν προσέβλεψεν τῆ γαλλικῆ ἀριστοκρατία, τὴ μόνη ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ υποστηρίξει, γιὰτὶ ὁ λαὸς ἦταν ἀκόμα ἀμόρφωτος καὶ τυφλός.

Ἔβλεπε πολὺ ἀνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὰ πρῶτα βήματα τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, νὰ γνωρίσῃ τοὺς πρῶτους θεατρικούς συγγραφεῖς καὶ τοὺς πρῶτους ἠθοποιούς τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τὸ θέατρο ἰδωσθεῖται ἀκόμη ὡς κάτι τὸ κατώτερο ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως, ἀκόμα δὲ καὶ ὡς ἀνήθικο: οἱ τίμιες γυναῖκες δὲν ἐπιγίναν ποτὲ νὰ δοῦν ἕνα δράμα ἢ μιὰ κωμῆδία. Τὰ σκηνικά ἦταν πενηχρότατα, οἱ ἠθοποιοὶ δὲν εἶχαν δικὰ τους κοστούμια ἀλλὰ ἐνοικίαζαν, ὅταν χρειαζόνταν, ἀπὸ εἰδικῶν μεταπράτες οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐλήθρυναν κυριολεκτικῶς. Οἱ περισσότεροὶ ἠθοποιοὶ ἦταν συγγραφεῖς. Ἐπειδὴν διάφορα ἔργα χωρὶς τὸ κοινὸ νὰ ἔσῃ συνήθως ποτὲ τὸν τίτλο τοῦ ἔργου οὕτως τὸνομα τοῦ συγγραφέως του. Ἐπῆσαν δὴ μόνον ἀξίους στὸ Παρίσι καὶ ὁλόκληρη τὴ Γαλλία, διότι πούθεν ἄλλοι, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι δὲν ὑπῆρχε πνευματικὴ κίνηση.

Τὸ γαλλικὸ θέατρο περιεμεν τὸ Ρισελιέ. Ὁ μεγάλος αὐτὸς πολιτικὸς ἐπιστάτευσε καὶ ἐνίσχυσε πολὺ τὸ θέατρο τῆς πατρίδος του καὶ συντέλεσε κατὰ πολὺ εἰς τὴν ἀνάστασίν του. Ἐργάζετο καὶ συναναστρέφονταν τοὺς ἠθοποιούς καὶ τοὺς θεατρικούς συγγραφεῖς, καὶ ἡ ὑψηλὸν του φιλία ἐπαθάρουσε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ: οἱ σὺς προσπαθεῖς τοὺς νὰ δημιουργήσουν τὸ ἐθνικὸν θέατρο τῆς Γαλλίας.

Ὁ πρῶτος ἠθοποιὸς τῆς Γαλλίας ποὺ ἔκρινε καὶ γουρίη καὶ νὰ εἴη σὰν ἀλήτης καὶ σὰν ζητιάνος, ὅπως ἐξουσαν ὄλοι ὡς τότε, ἦταν ὁ Ἐρρίκος Λευκράν, ὁ ὁποῖος ἐργάσθηεν στὸ θέατρο πηνήντα πέντε ὀλόκληρα χρόνια. Αὐτὸς πρῶτος εἰδείε ἐπίσημα νὰ ὀνομασθῆ ἠθοποιός, διότι οἱ ἄλλοι πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἦσαν κατὰ τὸ ἐνδεδίεμο μεταξὺ ἠθοποιῶν καὶ γλωσσολογῶν τῆς κωχουροκομιῆς μορφῆς.

Ἐπει εἶχαν τὰ πρῶταματα ὅταν ὁ καρδιναλίος Ρισελιέ ἔστρεψε τὸ βλέμματὰ του πρὸς τὸ θέατρο. Οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ διακρινόνταν τότε ἦσαν ὁ Πέτρος Μασσαί, ὁ λεγόμενος Μπαλλυρὸν, ἡ Μπαπρέ καὶ ὁ Βαλλιέ. Αὐτοὶ ἀνήκαν εἰς μιὰ θεατρικὴ ὀμάδα ἀπὸ τῆς ποὺ ποὺ ὑπῆρχον τότε στὸ Παρίσι. Στὴν ἄλλη ἦταν ἡ Μασαί καὶ ἡ Μπαρβόν.

Ὁ Μασσαί ἦταν υἱὸς ἐνὸς δικαστικοῦ ἀπὸ τὴν Ὠβέρην. Ὁ πατέρας του τὸν ἐστειλε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μορφωθῆ καὶ παραβέλεσε ἕνα φίλο του, ἐπίσης δικαστικὸν, ν' ἐναλλάξῃ τὴν κηδεμονίαν τοῦ παιδιοῦ του. Ὁ φίλος ὅμως αὐτοῦ ἀγαποῦσε κατὰ πολὺ τὸ θέατρο καὶ κάθε κυριακὴ ἔβαινε μαζὺ του εἰς παραστάσεις τὸν κηδεμονευόμενον του. Ὁ νεαρός Μασσαί ἀπέκτησε τὴν κλίση γιὰ τὸ θέατρο, ὡστε ἐγκατέλειπε τὸ δικαστικὸν στάδιον γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν προέβλεπε ὁ πατέρας του καὶ ἔβλεπε ἠθοποιός. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἔομιξε μὲ τὴ Μπαπρέ καὶ κατήρτισε μιὰ ὀμάδα ποὺ ἄρχισε εἰς παραστάσεις τῆς ἐξουδοχουῆς τῆς Βουργόννης.

Ἡ Μπαπρέ ἦταν πολὺ ὀφραία γυναῖκα καὶ εἶχε ἀρετὴ τῆς τέχνης τὸν παῖδά της. Ἐνας γιοῦδάς ἀριστοκρατίας, ὁ κόμη: ντὰ Μπαλί, τὴν ἐρωτεύθηεν τραλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρωτῆς του πρὸς τὴ Μπαπρέ ἐπρόστάτευσε πᾶρα πολὺ ὀλόκληρον τὸ θέατρο. Μιὰ μέρα εἶπε εἰς τὴν κυρία Ραμπουγιὴ νὰ ἐκτρέψῃ τὸ θέατρο νὰ δώσῃ μιὰ παραστάσει αὐτὸν μεγάρου. Ἡ κυρία Ραμπουγιὴ ἰδέχθηεν καὶ τὸ παραδεδειγμένον εἶπε ἐξουσαν νὰ μνησθῶν καὶ ἄλλας παρῆς τῆς ἀριστοκρατίας. Ἀργότερον ὁ Ρισελιέ ἐπισφελήθηεν ἀπὸ τὴν ὀφραία αὐτὴ συνήθηα γιὰ νὰ προστακεῖσθῃ πολὺ ἀποτελεσματικῶς τὸ νεαρὸ γαλλικὸν θέατρο.

Ἡ Μπαπρέ εἶχε προσελίσει τὴ συμπάθεια τῆς αὐτῆς. Μιὰ μέρα ἔλαεν στὸν μέλλοντα Λουδοβίκου δέκατον τέταρτον τῆς Γαλλίας, ὅταν αὐτὸς ἦταν ἀκόμα παιδί:

— Ἄν θέλετε νὰ γίνετε ἕνας μεγάλος βασιλεὺς πρέπει νὰ συναναστρέφωσθε τὸν κ. ντὰ Μασσαί, (ὁ Μασσαί ὡς γνωστὸν ὑπερῆεν ὁ μεγαλύτερος πολιτικὸς τῆς Γαλλίας μετὰ τὸ Ρι-

σελιε). Ἄν ὅμως θέλετε νὰ γίνετε καὶ ἕνας ἐξευγενισμένος ἀνθρώπος, πρέπει νὰ συναναστρέφωσθε καὶ ἕνα.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν ἀληθινῶς ποτὲ τὸ αὐτὴ τὴ συμβουλή τῆς ὀφραίας ἠθοποιῶν καὶ ὅταν ἀργότερον τοῦ ἔβλεπε κανεὶς πανέναν κοπιμένο γιὰ τοὺς ὀφραίους του τρώπου, ἀπαντοῦσε:

— Ἄγαπητέ μου, μὴν ἐσχάς δὴ τὴν ἡμέραν μαθητῆς τῆς Μπαπρέ!

Ἡ Βαλλιέ ἦταν μιὰ μικροκαμωμένη καὶ γοητευτικὴ κοπέλλα, τῆς ὁποίας τὰ ὀφραία μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ ἐξουανδία. Ἄρασε πολὺ καὶ τὴ χειροποτοῦσαν Ἐρηά. Ἐἶχε μαγία νὰ διαβάσῃ μυθιοτόρηματα, κάποτε μάλιστα ἐπεχειροῦσε καὶ ἡ ἴδια νὰ γράψῃ, ἔκρινε ὅμως ὀρεκτὰ αὐστηρὰ τὸν ἐσπὸ τῆς καὶ ἐγκατέλειπε τὴν ἀπαρεῖα τῆς αὐτῆς. Διηγόταν στους φίλους τῆς μιὰ μέρα, πὸς τῆς ἐγενήθηεν αὐτὴ ἡ μαγία:

Ἦταν μικρὸ κοριτσάκι ἀκόμα ὅταν κάποτε ἔβλεπε στὰ χεῖρα τῆς ἑνα μυθιοτόρημα μὲ ἐρωτικὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δάσκαλός τῆς, ἕνας κολύρονος, εἶδε τὸ βιβλίον σὰ χεῖρα τῆς, ἄρχισε νὰ τὴν ἐξορκίζῃ νὰ μὴ διαβάσῃ τέτοιον βιβλίον ποὺ θὰ τὴν κατώτερον ἀσφαλῶς, τῆς τὸ πῆρε καὶ τῆς ὑποσχέθηεν νὰ τῆ: δῶσῃ αὐτὸς ἕνα βιβλίον ποὺ θὰ τὴν ὠφελοῦσε μὲ τὴν ἠθιοτικότητά του. Καὶ πραγματικῶς τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἔφερε ἕνα βιβλίον ὀρεκτὰ ὀγκώδες. Ἡ ἐπληξῆ ὅμως τῆς Βαλλιέ ἦταν μεγάλῃ ὅταν εἶδε ὅτι τὸ βιβλίον ποὺ τῆς ἔφερε ὁ θεοφροβούμενος δάσκαλός τῆς ἦταν πολὺ πὸς ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸ δικὸν ποὺ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ διαβάσῃ προηγουμένως. Ἐπερίμενε λοιπὸν τὸν κολύρονον καὶ ὅταν αὐτὸς πῆγε τὴν ἄλλη μέρα, τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ δῶρον του, λέγοντας πὸς ἀπὸ δὴ καὶ μὲρὸς θὰ διαβάσῃ μόνον τὰ βιβλία ποὺ αὐτὸς θὰ τῆς ἐπρωθήθηεν. Καὶ τὸν ἔδειξε μὲ τρόπο μιὰ σελίδα τοῦ βιβλίου ἀπὸ τῆς πὸς χαρακτοριστικῆς. Μόλις ὅμως ὁ φτωχὸς ἱερομόναχος ἔβλεπε μιὰ ματιὰ πὸς τὸ μέρος ποὺ τὸν ἔδειχνε τὴν νεορὴ του μαθητρία, ἄρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του, λέγοντας πὸς ἔβλεπε γελασθῆ καὶ τῆς ἔδειξε ἄλλο βιβλίον ἀντ' αὐτοῦ. Ἡ πονηρὴ ὅμως Βαλλιέ ἐκματελεύθηεν καὶ λάθος τοῦ δασκάλου τῆς καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ πῆ τῆς μῆτερας τῆς ὅτι μπορούσε νὰ διαβάσῃ, ὅτι ἠθέλε, διότι εἶχε ὀρεκτὰ γερὸ μυαλὸ ὡστε νὰ μὴν μπορούσιν νὰ τῆ βλάψουν τὰ μυθιοτόρηματα. Καὶ ἡ μικρὴ ἔβλεπε ἀπὸ τότε μὲ τὰ ἄουρα στὰ ἀγαπημένα τῆς βιβλία.

Ἡ Βαλλιέ ἐγένευσεν ἕνα μεγάλον πάθος στὴ Ἐρηά. Ὁ Σβὰς ντ' Ἀρμαντιέ τὴν ἀγάπηεν τόσο πολὺ καὶ τῆς ἐρωτεύθηεν τὸν αὐτὸν τοῦ δασκάλου ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν συγκινήσῃ ὅσο ἔβουσε, ὡστε εἰς τὴν ὀφραία ἠθοποιῶν πέθανε, ὁ σπουδαῖος αὐτὸς ἀββάς ἰδιοποδοῦσε ἕνα μεγάλον ποσὸν τὸ φέλασε τοῦ νεκροταφεῖου, ἔπηρὸς τὸ χωριόκομιενον πεφάλας τῆς, τὸ ἐταρτίευσεν καὶ τὸ εἶχε σὸν δωμάτιόν του μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς!

Ἡ δεσποινὴς Μπαρβόν ἦταν ἡ ἀντίχλος τῆς Μπαπρέ. Ἦταν ὄχι μόνο μιὰ ἐξοικιστὴ ἠθοποιὸς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὀφραίας γυναικῆς τῆς ἐποχῆς τῆς. Γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς διηγούνται τὸ ἔξῃς χαρακτηριστικὸν:

Ἡ βρισηλοῦ τῆς Γαλλίας Ἄννα ἡ Ἀυστριακὴ ἰδεδόγανεν συχνὰ τὴ Μπαρβόν, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε ἐξαιρητικῶς. Ὅταν λοιπὸν ἡ ἠθοποιὸς πῆγαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ὑψηλὴ φίλη τῆς, ὄλεε ἡ κυρία τῆς τιμῆς, ποὺ βρισκομένη ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ δωμάτιον τῆς βασιλομῆτορος, τὸβρᾶν στὰ πόδια, σὸν νὰ εἶς κνηνητοῦς κανεὶς. Καὶ πραγματικῶς τῆς κνηνητοῦσε ἡ ὀμορφιὰ τῆς Μπαρβόν, διότι καὶ ἡ πὸς ὀμορφῆς ἀτελιῆς φοβόνταν πὸς θὰ τραινόνταν ἀσχημῆς μπροστὰ τῆς ..

Ὅταν ἡ Μπαρβόν ἄρχισε ν' ἀναδινύσεται πάνω στὴ σκηνή, τὸ ἄστρο τῆς Μπαρβόν βρισκόταν στὴ δόση του. Ὁ καρδιναλίος Ρισελιέ εἶχε ἐσπεφθῆ νὰ δώσῃ μιὰ πανηγυρικὴν παράστασιν στὴν ὀφραία ποὺ θὰ ἔβαιραν μέρος οἱ καλύτεροι ἠθοποιοὶ καὶ τῶν δὴν θεάτρων τῆς πρωτεύουσῆς. Τὸ ἔργο ποὺ θὰ καίονταν εἶχε κάποιον μιὰ σπηλὴ μονομαχίας, τὴν ὁποία θὰ ἔβαιναν δύο γυναῖκες. Τοὺς ὀβλους αὐτοῦ τοὺς ἀνάλυνεν ἡ Μπαπρέ καὶ ἡ Μπαρβόν.

Εἶπαμε πὸς ἡ Μπαπρέ εἶχε ὀρχίση νὰ γηράσῃ καὶ νὰ ζηλεύῃ φοβερὰ τὴ νέα καὶ ὀμορφῆ ἀντίπαλόν τῆς. Μιὰ μέρα τῆς λέγει πᾶρα στὴν ὀμορφῆ:

— Δεσποινίς, θέλετε νὰ ἐκπαφῆ-

θόδης απ' τή σπηνή τής μονομαχίας και νά χτυπηθούμε πραγματικά ; Αυτό θά ήταν μιά όραση λίστα τήν όποία θά χειροκροτούσε όλος ο κόσμος...

Η Μπαρόν ήπηρε σε' άστεια τά λόγια τής Μπαρέ. "Υστερ' από μερικές μέρες δινότανε ή παράσταση. Όταν έφθασε ή σπηνή τής μονομαχίας, ή Μπαρέ, καίζοντας πάντοτε τή όρόλη τής, έπηρε δυό έξηφ, έδωσε τή ένα στήν αντίπαλό τής και ή άλλη άρχισε.

Η Μπαρόν ένόμιε στήν άρχή ότι τά έξηφ δέν είχαν αιχμή, όπως συμβαίνει συνήθως στά θέατρα. Σά λίγο όμως, αόαν σε μιά φάση τής μονομαχίας, αντίληφθηκε ότι τή έξιφος τής αντίπαλου τής τής έψηλή ώνε έλαφρό τή χέρη και τή αλφα άρχισε νά τρέξη...

Η σπηνή δέν ήταν κατάλληλη γιά νά διασφύγ τή άπειρία ή νά ζητήση βοήθεια. Καταλάβαινε πολύ καλά τόν κίνδυνο στόν όποιο είχε μπλέξει άπροετοιμασθή, αλλά είτε διότι δέν ήθελε νά δικόψη τήν παράσταση, είτε διότι τήν έκυριεύσε κι' αυτήν τή γυναίκε πείσθη, άρχισε κι' αυτή νά μονομαχή στά σβάρά.

Τό κοινό παρακολουθούσε μέ μεγάλη προσοχή τήν όραση αυτή σπηνή τής μονομαχίας, τήν πραγματικά άληθινή. Σά λίγο όμως τή έξιφος τής Μπαρέ άγγιξε, σοβαρώτερα αυτήν τήν φάση, τή λαμό τής Μπαρόν και τή αλφα άρχισε νά τρέξη δυνατώτερα...

Η όραση ήθροποιε κατάλαβα τότε ότι δέν μπορούσε νά συνεχίση τήν πάλη μέ μιά ήμισυάφρονα αντίπαλο που έπεδικσε σώνει και καλά νά τή σκοτώση, άγαπούσε υπερβολικά τή ζωή και τις άπολαύσεις τής και έβαλε τις φωνές, ένδω συγχρόνως άπέκρουσε όσο μπορούσε καλύτερα τούς σπαθιστές τής Μπαρέ. Ολόκληρη ή πλατεία σπρώχθηκε τότε στή πόδη, στή θεωρία έλλοθυρήσαν πολλές κυρίες τής άριστοκρατίας και οι άνθροποι τού θεάτρου άμνησαν πάνω στή σπηνή και άπέσπασαν τήν όραση Μπαρόν από τά νύχια τής αντίλήλου τής.

Από τότε ή Μπαρέ δέν ξαναέβηκε στή σπηνή...

***

Και τώρα θά έξηγηθούμε ένα άνέκδοτο τού ήθοποιού Γκρανμενίλ.

Ο Γρανμενίλ ήταν ένα, υπέροχο κομωός και έταίσε θραυσία τις κομωίες τού Μολιέρου, ό οποίος μερικά χρόνια ύστερ' από τήν έποχή που έλομψαν οι ήθοποιοι που άναφέρουμε πιά πάνω, είχε αναδειχθή μέ τή υπέροχά του έργα. Ο "Φιλάγγυρο" ήταν ή ξεχωριστή περίομιση τού Γκρανμενίλ και σήμερα άκριτα ύπάρχει στή Γαλλική κομωία μιά εικόνα του που τόν παριστάνει στή όρόλη τού Άρσαγκόν.

Αυτή ή προτιμήσή τ' υ γιά τή όρόλη τού κλασικού τοιγκούνη νά είχε τάχα κάποια σχέση μέ τήν ψυχολογία και μέ τή χαρακτήρα τού ήθοποιού ; Από τή ότι ο Γρανμενίλ έπαίξε θαυμασία τού Φιλάγγυρο, μάς έπιτρέπεται νά βγάλουμε τή συμπέρασμα ότι σ' αυτόν τή όρόλη ο ήθοποιός αυτός άνετύχησε τόν ίδιο τον έαυτό του ; Είνε προτιμώτερο νά μήν έπακηθούμε στις εκάψεις αυτές. Είνε άλήθεια ό α ο Γρανμενίλ έκαίσε στή κομωρία του ένα μικρό, πολύ μικρό λαμπιόν και ότι πολλές φορές, όταν τή φεγγάρι ήταν άρκετά φωταρό, έβλεπε και τή μικρό του αυτό λαμπιόν βρισκόμενος πώς τή σελήνη φώτος τού ήταν άρκετά γιά νά κάνει ή μεταμφίεσή του, άλλά αυτό μπορεί νά γινότανε άπλοώστατα από...σφαιρισμό και όχι από φιλαργυρία.

Μιά μέρα τού θέατρο "Ωδειον", στή όποιο έπαίξε ο Γρανμενίλ, έπηρε φωτιά. Ήταν ή πρώτη φορά που παίζονταν αυτό τή τεράστιο κτίριο, όργόνορα έδάθηκε δυό άλλες φορές. Κόσμος πολύ ; είχε μαζευθή μπρός στή καιόμενο θέατρο, κι' άνάμεσα σ' όλους και πολλοί ήθοποιοί που παρακολουθούσαν μέ άγωνία τις προσπάθειες τών πυροσβεστών, γιατί μέσα στή κομωρία τούς είχαν ό.ι.ι είχαν δέν είχαν "Ένας ήθοποιός μπορεί μέ'δλη του τήν ψυ. ραίμα νά βλέπη νά καιεται ένα όλόκληρο θέατρο, κανένας όμως δέν θά μπορούσε ποτέ νά βλέπη ήτυχα-ήτυχα νά καιεται τή ιματιοφυλάκιό του.

Και όμολογουμένως τή ιματιοφυλάκιό τού Γρανμενίλ ήταν πλουσιώτατο. Και ο Γρανμενίλ τρέχει, πιάνει από τή χέρη τόν πρώτο πυροσβεστή που συναντά μ'ροστά του και τού προσφέρει έιακό, διακόσια, μέχρι πενατάκόσια έίλος φράγκα γιά νά τού σώση τή βασισιάριό του.

Άλλ' οι πυροσβεστές άρνούνται όλοι στή σειρά. Τό έργο τους είναι νά σβύσουν τή φωτιά και ό.ι.ι νά σώσουν γκαρδαβόμενες. Και ή άπελπισία καταλαμβάνει τή Γρανμενίλ... Ο φλόγες δυναμώνουν κι' άρχίζουν τώρα και γλύφουν και τή σκάλα που καταλήγει άκριβώς, στή κομωρία του. Ο Γρανμενίλ θυμάται ότι ήλα τή κομωριά του ήταν μέσα σ' ένα κιβώτιο, άρ.σπούγη-η ά άληφρότητος, που τή είχε φτιάξη σ' ένα άπό τούς καλύτερους τεχνίτες σού Παρισίου, θά μπορούσε λοιπόν νά ό γλυτώση.

Και ο ήθοποιός όμω, βάζει τή πόδη στή σκάλα... Ο περιέργοι τόν χειροκροτούν γιατί ποτέ όλοτα δέν είχαν συναντήσει μιά τέτοια ευνησία.

Πέντε λαπτά ήταν άρεσά ο ήθοποιός έμάζεψε τά πράγματά του, πέ-

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο γάτος σωτήρ

Μπούμ ! Αυτό είναι τή όνομα ένός μαλτζίκου γάτου, ό όποίος μέσα σά λίγο δευτερόλεπτα έγινε έίδιος και τού όποιού τή όνομα άναγράφεται σήμερα εύφημος άπό όλο τόν Άμερικανικό τύπο.

Ο Μπούμ κατοικούσε στή Νέα Υόρκη στόν όριθμό 88 τής 8ης Λαυφόρου σ' ένα διαμέρισμα μαζί μέ τούς κυριούς του, τόν κ. και τήν κ. Σμιθ.

Ήταν φρόνιμος και καθαρός γάτος και προσπαθούσε μέ κάθε τρόπο νά δείξη τήν εύγλωσσότην του πρός τούς κυριούς του, οι όποιοι τόν είχαν περισυλλάξει ένα βράδυ άπό τή όρόμο, όπου τόν βρήκαν νά πεθαίνει τής πείνας.

Μιά νύχτα, πρδ όλίγων ήμερών, πυρκαϊά ξεερράγη στή όλη των κυριών του. Οι φλόγες βροθύοναες άπό τόν άέρα, μεγάλωναν όν ένα και έμπαναν μέσα στή διάφορα διαμερίσματα, μεταβάλλοντας έτσι τή όλη σέ φλογισμένη κάμνη.

Ο κ. και ή κ. Σμιθ, οι όποιοι κοιμόντουσαν βαθεία, θά καγόντουσαν άσφαλώς άν δέν ύπάρχε ο Μπούμ. Ο Φτωχός γάτος, ό όποιος κοιμόταν σ' ένα διπλανό δωμάτιο, έγνησε τήν όρα τής πυρκαϊάς και βλέποντας τις φλόγες, που άπειλούσαν τήν ζωή των κυριών του, πήλξε μέσα άν' αυτές και έτρεξε και τούς έυκνησε, ταγκρονούνοντας τους και νιαούρίζοντας. Έτσι τούς έσωσε.

Άσφαλώς τή άνδραγαθήμια τού Μπούμ θά καταχωρηθή στήν ιστορία τών ήρωικών ζωών.

***

Ο πρίγκηψ τής Ουαλλίας

Πριν γίνη άπο λεισεϊκός τίτλος τού διαδόχου τού Άγγλικού θρόνου, ο τίτλος τού πρίγκηπος τής Ουαλλίας άνήκε στούς ήγεμόνας τής μικρής αυτής Άγγλικής χώρας, ή όποία ήταν άλλοτε άνεξάρτητη. Τό 1282 όμως σκοτώθηκε τραγικά σέ μιά μάχη μέ τούς Άγγλους ο Δ' Βελιν, ο τελευταίος ήγεμόν τής Ουαλλίας. Τό κεφάλι του έξετέθη στή Λονδίνο εις κοινήν θψαν άπό τόν βασιλέα Εδουάρδο τόν 1ον, ό όποίος και μετεβίβασε στόν έκάστοτε διάδοχο τού Άγγλικού θρόνου τόν τίτλο τού πρίγκηπος τής Ουαλλίας. Ο σημερινός διάδοχος τού Άγγλικού θρόνου είναι ο ειδικός πρίγκηψ τής Ουαλλίας άπό τού θανάτου τού Λό-

βελιν.

Μεταξύ τών πρίγκηπων τής Ουαλλίας, ύπάρξαν και δυό γυναίκες, οι κόρες τού Έρρίκου VIII, οι όποιοι και έβασίλευσαν. Ή δεύτερα μάλιστα ή Έλισάβετ έλόμψανε τόν Άγγλικό θρόνο μέ τή βασιλεία τής.

***

Οι άγκαιοι στήν Άργεντινή

Σά μιά άπό τις πολιτικές τής Άργεντινής άημοκρατίες έχει έπιβληθεί ειδικός και άυστηρός φέρτος στούς άόρμενες. Όταν ένας άντρας φτάσει στή τριάντα του χρόνια και δέν έχει παντρευτεί πληρώσει μνηιαίο φόρο τριάντα φράγκων. Μετά πόροδο πέντε έτών, ό φόρος αυτός διπλασιάζεται. Μεταξύ τών 35 και τών 50 έτών του, ό άγαμος πληρώνει έκατό φράγκα τή μήνα. Άπό τή πενήντα ως τή έξήντα πέντε, έκατόν τριάντα φρ. τή μήνα, άπό τή 65 και πάνω, ό φόρος λιγοστεύει και περιορίζεται σέ 50 φράγκα τή μήνα. Οι χήροι μπορούν νά μείνουν έλεύθεροι τρία χρόνια μετά τή θάνατο τής συζύγου των, βαστώντας τή πένθος τής, μέ μετά τήν πάροδο τού διαστήματος αυτού, πρέπει νά παντρευτούν άν δέν θέλουν νά πληρώσουν φόρο.

Τι λέει σχετικώς ο κ. Δοξιάδης !..

ταζε τή κιβώτιο άπ' τήν παρθύρο και άκριβώς νά καταβείνη μαυρισμένος άπ' τόν καπνό, σά διαβολός που κοινοεύει νά πνιγί.. Μίλις όμως φθάνει στή μέση τής σκάλας, θυμάται πώς καί είχε έρχασί. Ξινανεβίζονται και ύστερα ξαναφαινόταν και πάλι στή παρθύρο κρατώντας... ένα δοχείο προσημαμένο γιά νυκτερινή χρήση κι' ένα μικρόν καθρέφτη τού τούχου !!

Φορτωμένος μέ τήν κιβώτιό του, κρατώντας στή χέρη του τή δοχεία και τόν καθρέφτη, καταβείνει μεγαλοπρεπώς μέσα άπ' τις φλόγες, φθάνει έατέλωτο κάτω και μέ τή φορτία του τριβεί δαύτσια στή όλη του...

Τό θέατρο έδάηκε, άλλ' ο Γρανμενίλ άρσιμμένος αυτήν τή φορά έπαίξε άριστοεργηματικά τόν άρκαμνηό του όρόλο τή Φιλάγγυρο !

